

VISSZ

HAN

GOK

BÁNFI • TAIZS

Bánfi József | Taizs Gergő

VISSZHANGOK

VISSZHANGOK

Grafika © Bánfi József

Vers © Taizs Gergő

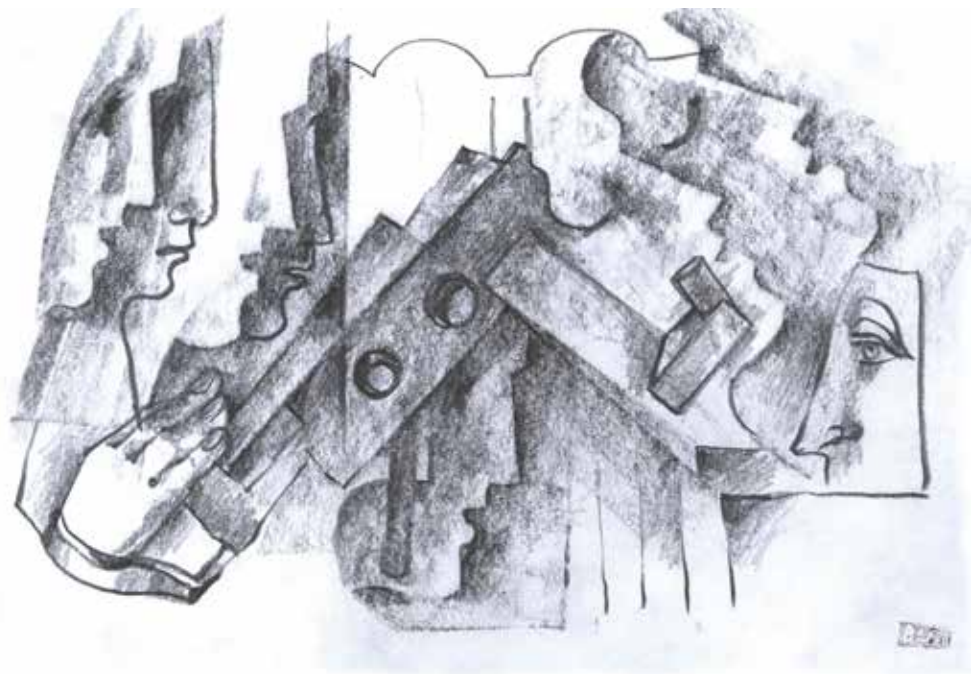
A kiadvány a Petőfi 200 Emlékév keretén belül valósult meg.

Támogató: Nemzeti Kulturális Alap (NKA)

Tatabányai Múzeum

2022

SÖTÉT VEREM

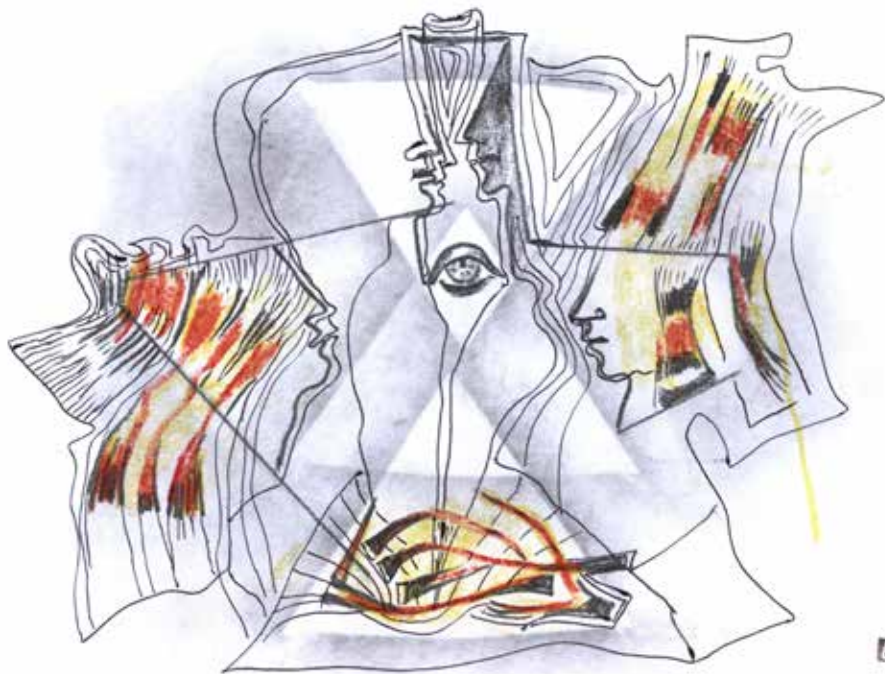
HAZATALÁLNI

Korán van a lámpaoltáshoz. Talán
amiatt nyúlok kezed után, hogy a
félbehajtott időt zsebembe rejtsem.
Előtted nincs más takargatnivalóm.

Csapongok. Próbálok emlékezni ránk,
elszórt jegyzeteim erről vallanak.
A holnap miatt ne aggódj. Ébresztőm
beállítom, csak tegnap kell majd kelnem.

Szubatomi jeleidet követem.
Kenyérmorzsák mesebeli avaron.
S hogy mi lesz velünk? Nem tudom. Leromlott

látási viszonyok, pár gyapjas ködfolt
a lelkemen. Segíts hazatalálnom
magamhoz benned, útvesztőimen át.

B.P.

GARZONGENEZIS

fölkapcsoltad a
villanyt a szobában és
azt mondtad nappal

kifolyattad a
csapból a vizet és azt
mondtad óceán

ágyat vetettél
pipacsos paplanból és
azt mondtad földrész

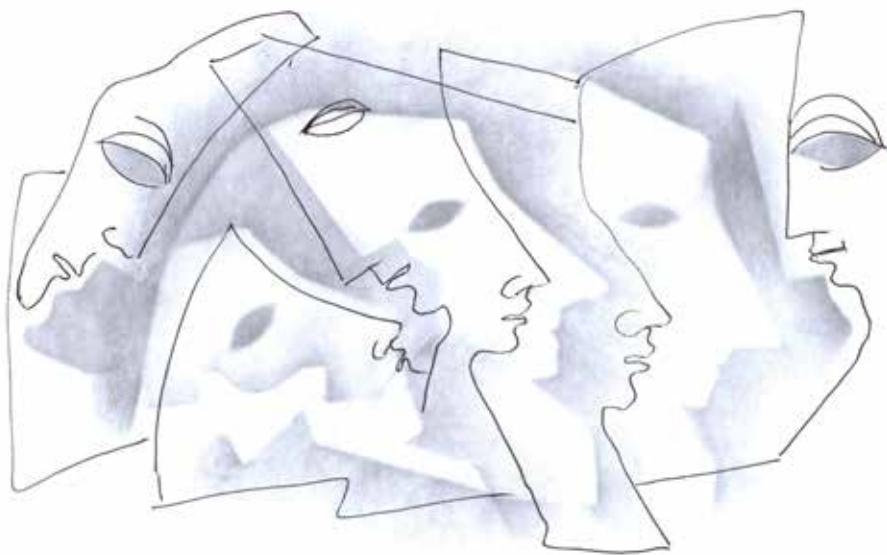
lyukakat véstél
a mennyezetbe és azt
mondtad csillagok

növényt öntöztél
macskákat etettél és
azt mondtad élet

szembogaradban
hordoztad jövőmet és
azt mondtad ember

mellém feküdtél
hosszúkat pislogtál és
láttad hogy ez jó

B.L.P.

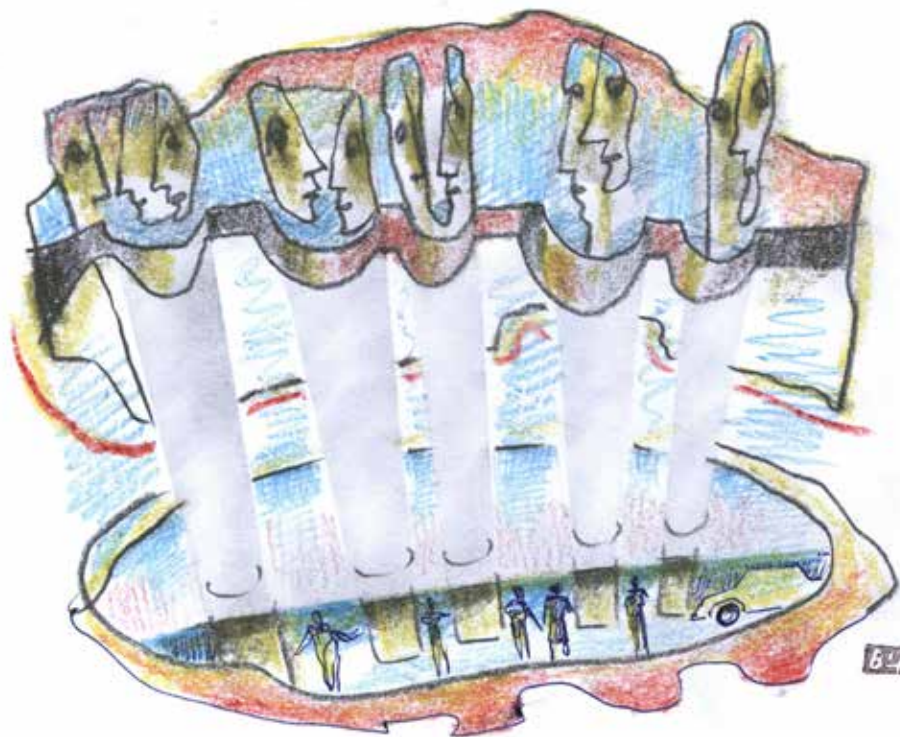
AZ IDŐ VALAMELY VÉGÉN

Valahol az idő valamely végén,
egy tapintható, üres villanásban
a felhasadt térköz alá bújtunk be,
ujjunkkal *pszt!*-t intettünk arra várva,

hogy többé már ne emlékezzenek ránk,
a létezés érdeme legyen másé,
ihletet ne meríthessen belőlünk
emberi dráma, isteni színjáték.

E lepelben oszthatatlanok vagyunk,
közös terünket egymással béleli
ki az összes eseménydús sóhajtás és
nyögés, míg végül senki sem értheti,

hogy halál- vagy életközeli élmény
elbújni az idő valamely végén.

64

GYEREKJÁTÉK (ÉS EGYÉB LÉGKÖRI JELENSÉGEK)

A vízen járunk, vagyis a párás levegőn.
Hogy a Nap és a Hold gyermekei lennének? Legyintesz.
Elpusztult csillagok fényéből formáltak minket.

*

Az egyiket úgy, hogy egyenes íve tűpontos érkezés.
A másik hajtogatlan, kilencemeletnyi imbolgyás.
Variációk papírlapra.

*

A szél szaggatja bőrömről a tintát,
történeteimet távoli pocsoló zajába mélyeszt.
Szórakozott olajfoltok, gondolhatnád.

*

Fényben oldódó tejbegríz vagy.
Mintha meszet csepegtetne valaki a tóba, olyan.
Felettem fehér, fodros pötty az égen.

*

Buborékba burkolt sóhajunk visszanéz a gömbből,
mielőtt keserű sampon-ízét (cseppfolyós hamvakat)
szétszórná a szélben.

*

Eltakart szemmel számolok százig, miközben te,
akár nappal a csillagok, elbújsz, de nem tűnsz el igazából.
Ott vagy most is: fény mögé zárt sejtelem.

*

Ezüst úszógumi lebeg az éjszakai vízen,
kölcsönként fényei az arctalan változást hordozzák.
Aratásra készülök, porladó ígérettel.

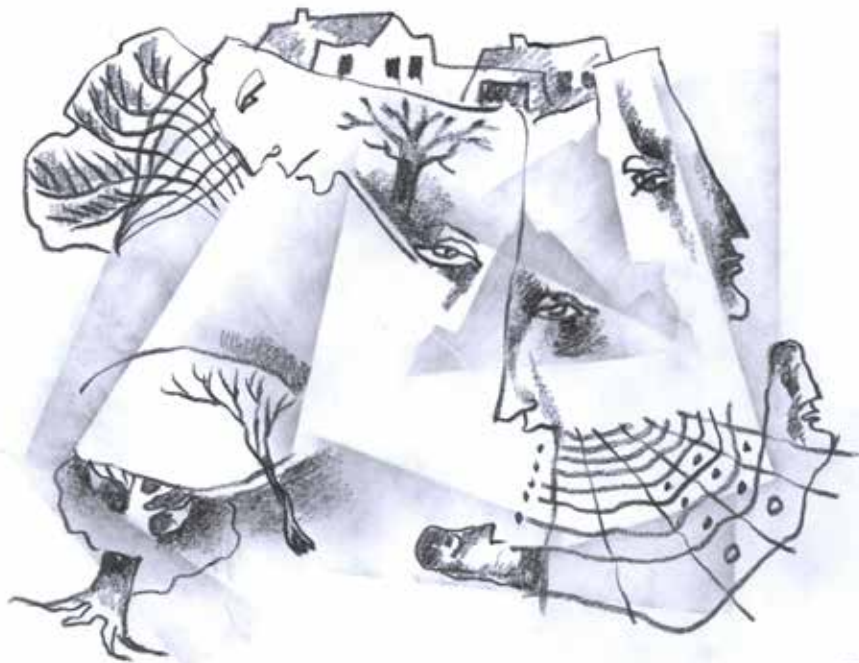
ENTRÓPIA

Szeretted volna megérteni a köztünk lévő viszonyt,
ezért folyton tudományos párhuzamokkal magyaráztad.

Hogy a természetes folyamatok csak az egyre nagyobb
rendetlenség irányába képesek haladni. Hogy önmagában
nem értelmezhető semmilyen állapot, csak a változásban,
ahol kiegyenlítődnek különbségeink, akár a forró
teába kevert cukor, a „te” és „én” feloldódnak egy-
másban. Hogy ellentmondásnak tűnhet, a rendezetlenség
mégis egyensúlyi helyzet: kócos hajunk reggelente, vagy az ágy
mellé hajított zoknik nyugalma annyi, mint otthon lenni.

Hogy nem véletlen a mellkastáji forróság, mert a szerelem,
ez a spontán folyamat, végső soron tényleg ezt eredményezi.

Hogy egyirányú, lényegében visszafordíthatatlan, akár
a tubusából kinyomott ragasztóanyag, és mindenképpen
nyomot hagy. Ha mégis transzformáljuk, jelentős energia-
vesztéssel jár, ezért nem lehet már utána több a kettőnk
megoldása, mint kihűlt változók az ismerős egyenletben.

B.2.7

EMBERNEK LÁTSZÓ

Reggelre úgyis elfelejtem, hogy mind egy irányba tartunk, mondataink végét enyészpont jelzi. Habár működik a hiány rendszertana, osztályozza elvadult perceim, nagy részéről mégsem tudok semmit.

Embernek látszó vággyal viaskodom, hüllők tükrözik csendem kartondobozát.

Eközben a völgyben már eszközt használó gerincesek. Koppanó kövek, robbanómotorok, botokba oltott szándék. Füst száll. Nem ilyennek képzeltem az erdőt.

(Amíg mosakszol a hóban, arcodra olvad tekintetem. Mint a szél könnyű árnyéka, begyűrűzik a fák közé, fölénk hajol a hallgatás. Melléd fekszem a vadcsapásra, közös nyomot formál ködös lélegzetünk.

Az évelő növényekkel áttelelhetünk, mondod majd biztatón, és magunkra gombolom a szaténnal bélelt éjszakát.)

Reggelre úgyis elfelejtem, hogy mindegy. Embernek látszó tárggyal üldözök madarat, napfényt hazudok a tétova tájnak, ruhátlan sodródó fotonokat.

625

HIÁNYPÓTLÁS

Az októbert betonból öntötték ki,
mozdulatlan és súlyos a köd.
A tekintet cementjében megköt az est,
kavicsok koccannak nyelőcsőben,
belénk meszesednek ígéreteink.
Éjjelente könnyű színeket álmodunk,
elhatárolhatatlan árnyak zsongását.
Reggelre megértjük, milyen beszédes
a csend, könnyen eltévedünk ki nem mondott
szavak között. Végtelenből nyílnak
végtelenek, hol kezdődöm én, és hol
végződsz te? Mit is tudhatnánk minderről.

Napközben mindenki teszi a dolgát:
a falakra fonódó borostyán, a nyárfa-
lombon kókadó fény, távoli tengerek sós
víznyelve. Minden ismert és ismeretlen.
A levegő is teszi, amihez a legszebben
ért, feltölti a fatörzsek táguló üregét.
A hiány pótlása egészen egyszerű, hihetnénk.
Úgy vagyunk, mint fűszálak hegyén hintázó
harmatcseppek. Nyugalommal riogatjuk
a másikat, míg elnehezül, lehullik,
felszárad. Az efféle játék örök ajtóvadászlat,
és mi folyton becsapjuk magunk
mögött.

A HÉTKÖZNAPOK DICSÉRETE

(hétfő)

ennyire válaszoltad karjaid széttárva
mint a vízimadár szárnyfesztávolsága
ami elég nagy ahhoz hogy
a madár egyetlen csapás
nélkül siklani tudjon az égen
hálát tudsz adni hálátlan
helyzetekben kérdezted aztán
megálltunk és felnéztünk
vonuló ludakon vágtaztunk

(kedd)

képzeld el mondtad
mit gondolhat isten a világról
de először képzeld el istent
kiterjedése kitölti-e a végtelent
mikor olyan könnyed mint
a napilapok hétvégi melléklete
vagy elfér egyetlen pontban
ahol nálad is magányosabb
és ott a világ közepén állva jobb
híján önmagába mélyül befelé

(szerda)

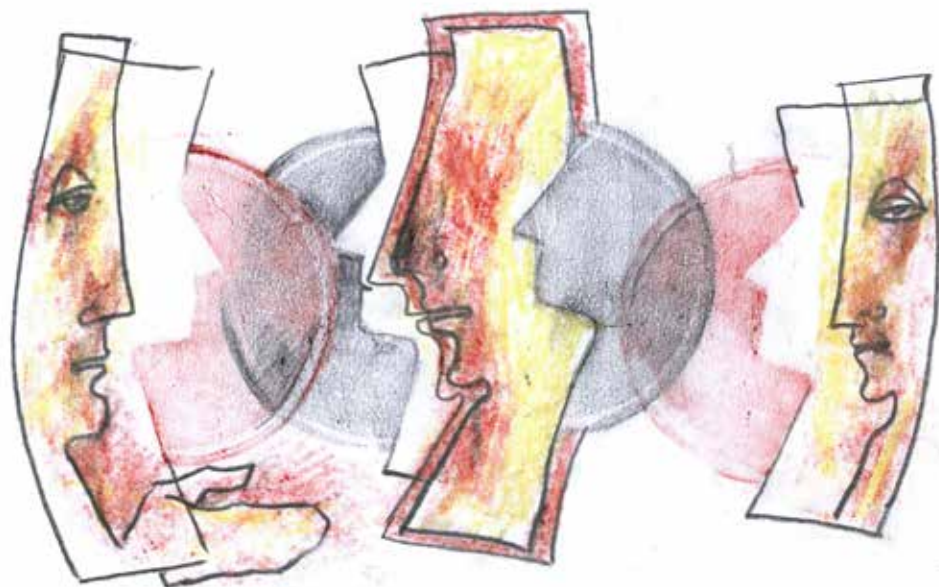
mint a kávécsomagban felsebzett
vákuum helyére szökkenő levegő
finoman szisszenve kérted
pszt most ne beszéljek
az utca túloldalán a lámpaoszlopon
két dolmányos éppen zsebkendőn
osztokodott arcodon ráncokban
táncolt a habszivacs-gondolat
hideg van súgtad ahogy rád
simult a tér és libabőrözött
a kiszáradt szemfenék

(csütörtök)

a videóban amit küldtél
lávát öntenek tűzálló üvegre
mint tükörtojás a serpenyőben
serceg a föld viszkózus belseje
az üvegtábla először még állja
az olvadt kőzetet de hallgatása
nyugtalan majd egyre fenyegetőbb
sistereg és hirtelen szétreped akár
a kibomló fraktálok belénk kódolt káosza

(péntek)

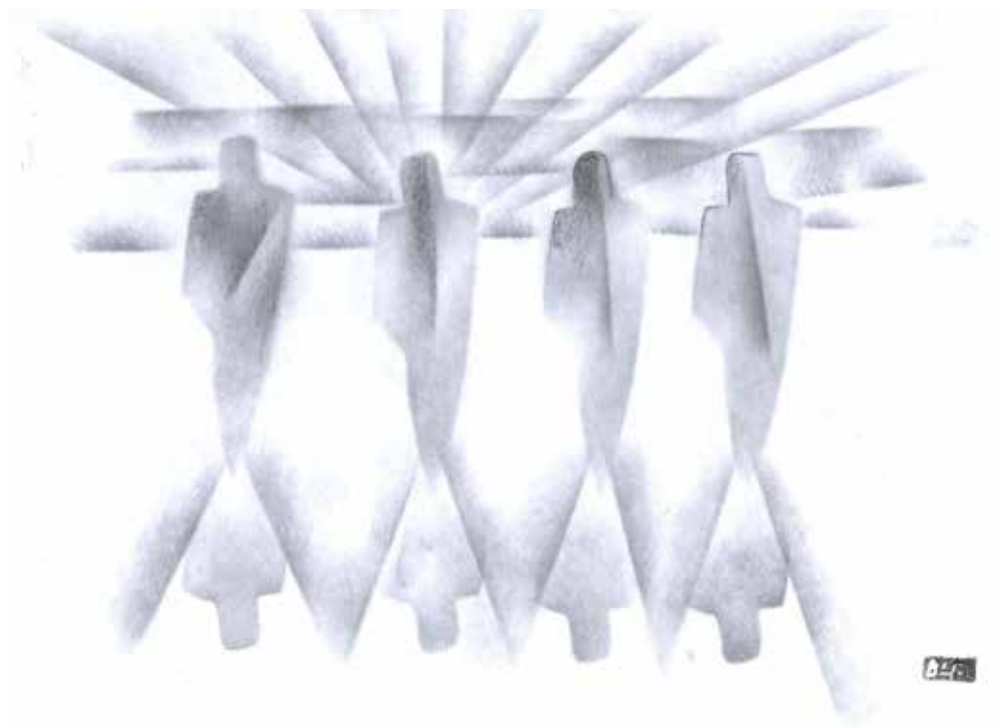
mindig megégetted a nyelved
mert a gőzölgő rizst sosem
a tányér széléről haladva
etted hanem habozás
nélkül a középső halmokat
hajtottad szét mégis nekem fájt
a beszéd amíg új-zéland és alaszka
hegyei között haladva rendre
elfelejtetted mit kérdeztem hétfő
reggelente mielőtt elhallgatott
a völgy és vele együtt én

JÓRÉSzt SZEMFÉNY

Elvágta a nappal torkát, bíborhabot
hörög és fintorog, mielőtt kiég alóla
a tér. Ne félj, a sötétség másik oldalán
is hiányzik a fény, magányoddal nem vagy
egyedül. Emlékezz, az atomoknak nincs
története. Nincs magzatpóz, se rigor mortis.
Minden szervező elv és háttérzaj csupán.
Temesd bőröm alá a titkaid, vénáimra véd
a búneid, aztán a zuhanás, koncentrikus
körökön át, holdak és bolygók szabásmintáiba.
Ahol meteorok lyukasztják az eget,
ott millió a villanás, de jórészt szemfény-
vesztés. Keringési zavarokra utaló rögök
szilánkosítják az észlelést, hallójáratomba
ül a roskadás. Veszélyes repedések a keretbe
foglalt semmin. Leheleted higítsa éjjel
zajló véretem, míg szétterjed bennem
a túlélés vagy felejtés ismerős ösztöne.

LÉNYEGÉBEN SÚLYTALAN

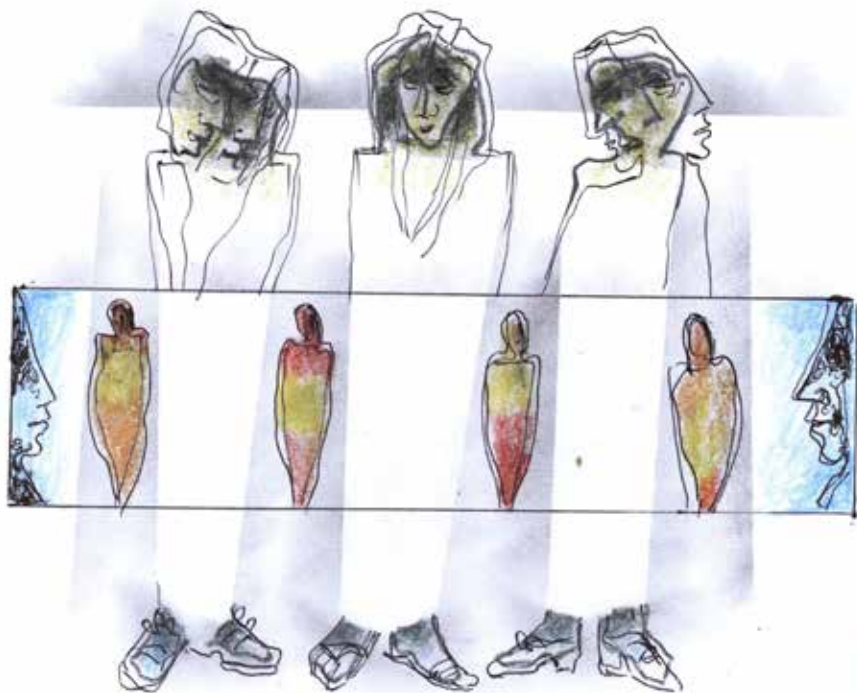
Azelőtt, hogy fejünkre omlott a mennyezet,
olyannak hittelek, mint Atlasz a festményen,
amit egy amerikai galéria kínálatában láttam:
az óriás úgy kapaszkodik a bolygóba,
mintha a gravitáció ellentétes erővel hatna rá,
de ragaszkodása legyőzi a taszítást.

Feltételeztem, ha rád nehezedne
a mindenség, gond nélkül elbírnád,
de kevesebb is elég volt a megroppanáshoz,
például a mágneses erővonalak sűrűsödése,
akár a plafont befutó hajszálerek,
s te mindig jó érzékkel hagytad el a szobát.

Azután kértelek, segíts félreérteni
a várakozást,
az első busz meghitt motorzúgását,
a csomagokat, a cipő orrán a fókuszot,
tenyeredben a leszakadt mennyezetdarabot.

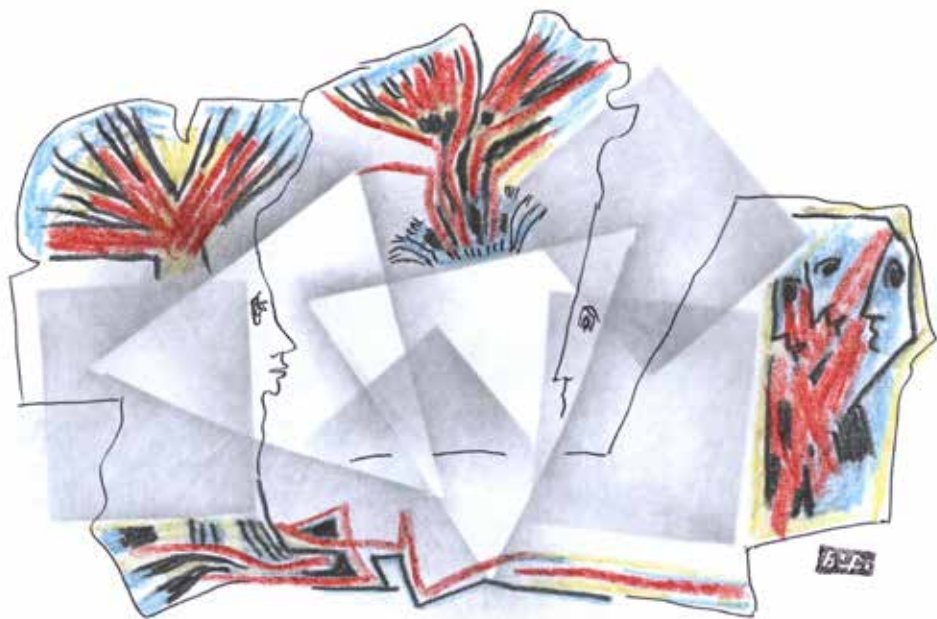
Ez nem törésvonal, talán csak bolygóközi talány,
vállamon az égbolt:
a titán súlylökése,
ahogy görcsösen ragaszkodik az elengedéshez.

(Most egymástól elfelé zuhanunk,
repülés híján az emlékezés marad,
hogy a szabadon eső test lényegében súlytalan.)

ARÁNYOK

Bolygónk hetven százaléka óceán.
A többin veled osztozom. Minimum
kipusztulásig, igény szerint még
tovább. Ez volt a terv. Legalábbis.
Hányszor kell még meghalnom,
mire megtanulok túlélni? Puhára
pofoz a megszokás. Arcomon az apátia,
akár átázott nyomókötés, befedi
a buzgó vonásokat. Csak egy szavadba
kerül, és távolságod pánikká
preparálja a hosszúra nyúló árnyakat.
Bordáim közé szorul kézfejed,
kitapintod a hiány válaszfalát,
ha ez lehetséges egyáltalán. Testem
hatvan százaléka víz. Ezt eddig is
tudtad. Köveket hajigálsz belém,
hullámot hajtasz, kifizyeled
a szemgödörtől ujjpercekig
cirkuláló magányt. Megint kívül
maradsz az eseményeken. Íme,
a megtestesült kétségbeesés, gondolod,
ismét egy elhanyagolható, azonosítatlan
pillanat. Kósza kiszögellés lettem,
arányérzéked segítő staffázs. Mint
domesztikált medúza, lüktet bennem
a kényszerű ösztön, a kultikus
vizonzatlanság. Hányszor kell még
túlélnem, mire megtanulok meghalni?

ÉSZREVENNI MÁSOKBAN

Elképzelem, ahogy utoljára elém állsz.
Válladon túlkoros vágyaiddal talán meglátod
mindennek a maga idejét: szupernóvák
fellobbanásának, mint alapozó mögött a bőrhibák.
Azután lemodelleznéd a testünk között áramló
oxigént, és nemcsak evolúciós értelemben tartanál
igényt a túlélésre, ha olykor rád törne a jelenlét
hirtelen tudatossága. Csendben figyelnélek, míg
megértenéd végre, hogy annyiféleképpen tudok
semmit se mondani, így ha egyszer majd valamilyen
feloldozás mégis érkezik, bizonyosan meghallanád
nehezen besorolható lépteit. Mert nem ezt akarjuk
mind? Kopasz faágra lombot gondolni, észrevenni
másokban némán visszhangzó önmagunk.

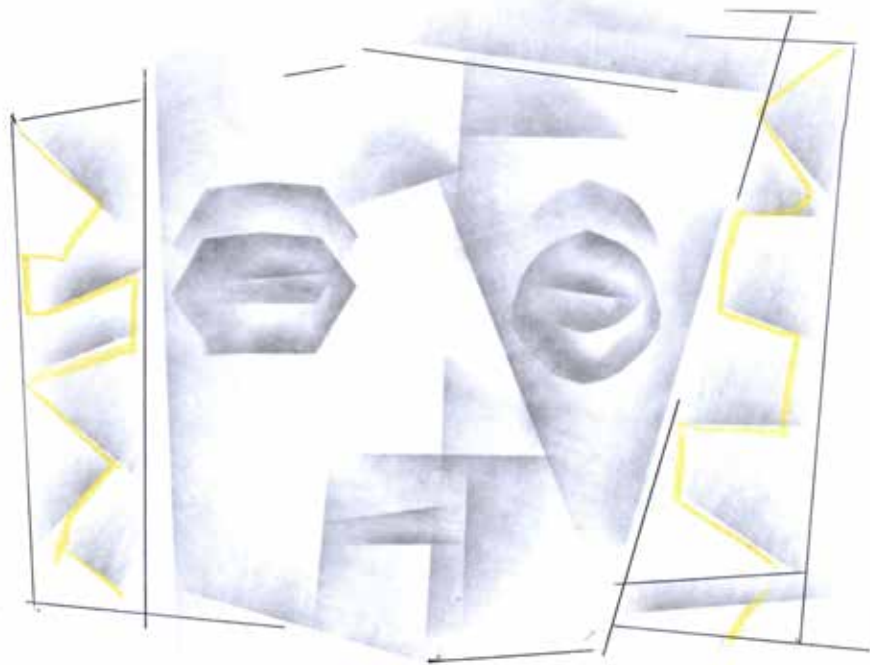

NÉZŐPONTVÁLTÁS

Ne olyasvalakit keressék, aki hasonlít rád.

Te hasonlítottál arra, akit keresnem kéne.

B.F.

MONOSZKÓP

Még látom, hogy az autólámpa fénye megcsillan
az őz fürkésző tekintetében, majd, mint kificamodott
gondolat, megszűnik az adás.

Hiánnyá kuszálódik
a befejezetlen jelenet,
a magvaszakadt suhanás.

Megint rosszkor jöttél, bár felkészültem rád.
Bámulom a képernyőn a sokszemű, színes arcot:
kirakásra váró mozaik. Mintha
tükörből.

Minél jobban koncentrálok, annál tisztábbak
a mellézkörejek:

„Emeld fel az egyik kezed,
aztán a másikat.

Nézz ki az ablakon, mondd el, milyen az idő.

Mosolyogj, pislogj felváltva,
bizonyítsd be, hogy még élsz.

Feküdj a padlóra, hallgasd a talaj lüktetését.

Nem vagy idegen.”

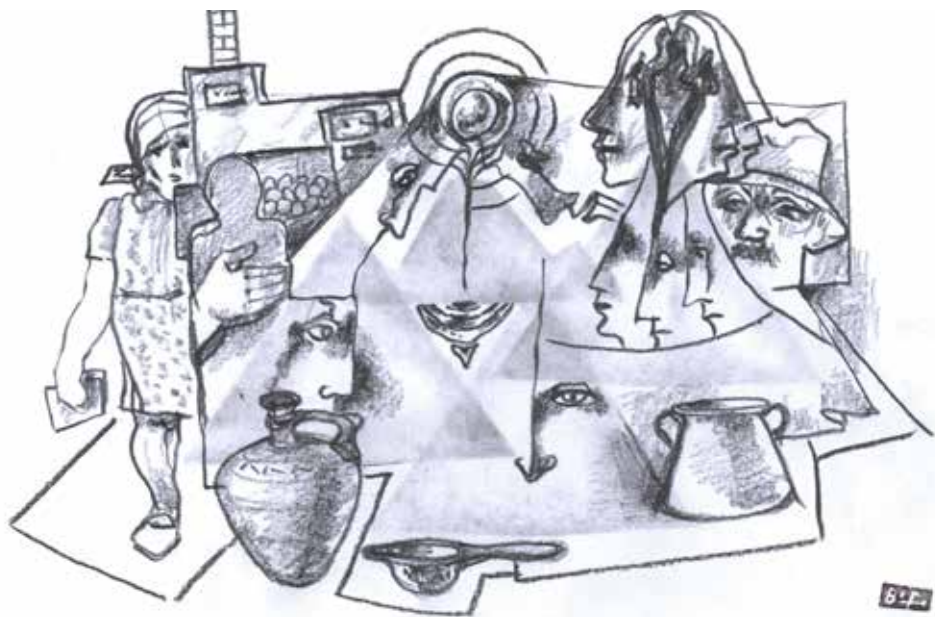
És hallgatom.

A Föld huszonhat másodpercenként pulzál.
A mikrorengések pontos okait még kutatják,
de meg kell jegyeznem,
nagyjából félpercenként gondolok rád.

Talán az én készülékemben van a hiba.
Talán mégsem hiba, szükségszerű műsorszünet csupán.
Talán mégis észreveszem, hogyan zúg el
mellettem megannyi beváltatlan engesztelés.

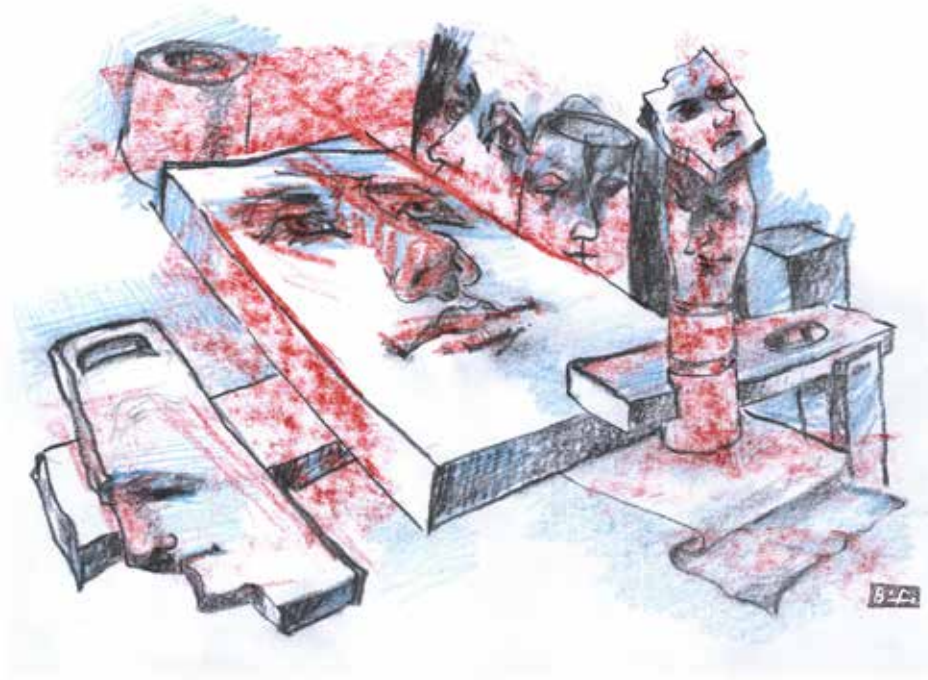
Mire mindezt megértem, helyreáll az úgynevezett
rend. eltűnik a tesztábra, helyette arctalan
pocsolyák hólyagosodnak, reflektorfény szikrázik
a felázott úttesten. És ismét az őz aszfalt-türelme.
Az elkerülhetetlen ütközés. Kibomlanak
az összetekeredett útburkolati jelek,
majd rám omlik a közismert, rebbenéstelen
csend. Nem vagyok idegen.

FELHŐK

ELŐSZÓ A REGGELHEZ

A lombokra felfűzött holdfény, akár
fotonokból font győzelmi koszorú.
Az éjszaka csendje oldódik benne,
darabokra hulló kontúrvonalak:
kerítésháló, kutyaól, farakás,
tető kátrányán mosakodó macska,
és mintha valaki éppen a vállát
porolná, bizonytalanul szikrázik,
majd elmerül a kert mélyén egy csillag.
1600 kilométer per óra
sebességgel közeleg a reggel. Nem
kíséri hangrobbanás. Észrevétlen
érkezik, kúszik közénk. Az éteri
titkokat a tekintetek megőrzik.

LÉTFORMÁK

(uránikus)

szívárvány után kutatni dagerrotípián

*

viharos erejű déli szél várható
egy afrikai lepke bontogatja szárnyait

(urbánus)

panelförgeteg bekerítés pánik elkorhadt diófa
alatt állni tajtékozó szélben télen
szabadjon nem izgulni

(merengő)

aktív mozdulatlanság nektárnyi csendélet
lebegő kolibrik a kimerevített képen

*

számolni a másodperceket mennyit ér két szívverés
közt a hiány kivonni mindazt ami felesleges

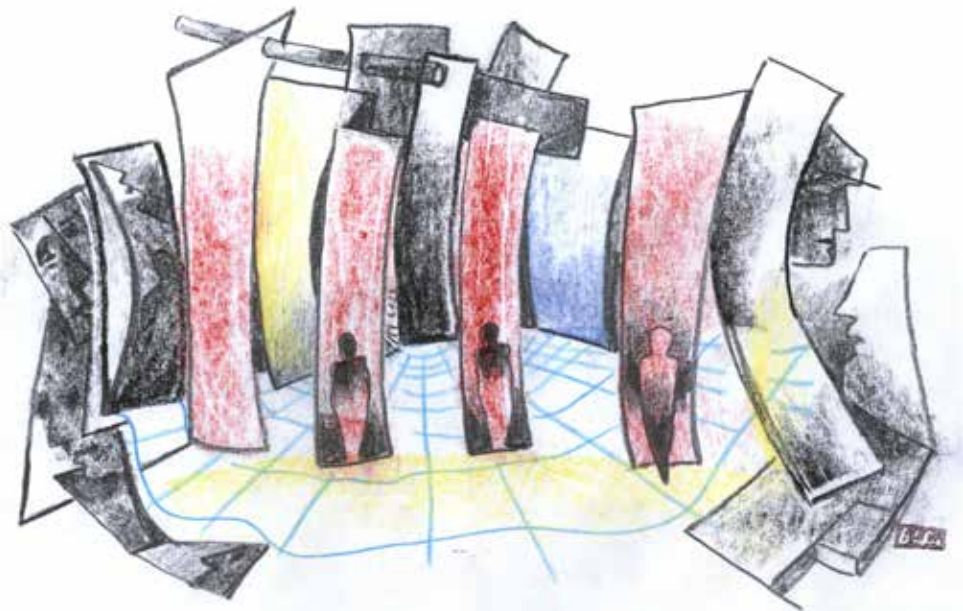
(fellazult)

a kocka kerekített értéke a gömb

(emberi)

színház az egész világ és szénváz benne minden férfi és nő

biztosan csak véletlen nem írtam még a bányáról
majdnem akkora
mint az apámra robbantott szénfal
a mellkasig temetett ifjúság mikor semmire sem
telik az idő
minden befejezetlen tüdőre ülepszik a felvert csend
hollószárnyak a szem sarkában kobakon kopogó mennyezet
és nagyapám aki sosem juthat
feljebb mármint
a ranglétrán pedig liftezik töretlen jó harminc éven át
szoba konyha faléz kasház de az üzemvezető szerint a svábokat
lelövik ugye
és nagyapám párton kívül marad megtúrt föld alatti entitás
véletlen talán
hogyan dédapám frissen kapott cselédkönyvét
kapcarongyra cseréli életében negyven évet
és azóta is szüntelen a különféle mélyben
íme hát meglelte hazáját
hozzásimul a horizonthoz felácsolja
az ingatag eget
biztosan csak véletlen a hajlott hát
a meddő a közetomlás a gerincsérv
a szikra a sújtólég a tüdőbaj
a hiányzó ujjpercek levegőtlen órák
a vízbetörés a sorolhatnám
és a véletlen műve ez a vers is kósza
próbaúrás láperdők nekropoliszába

EGY HELYBEN SODRÓDNI

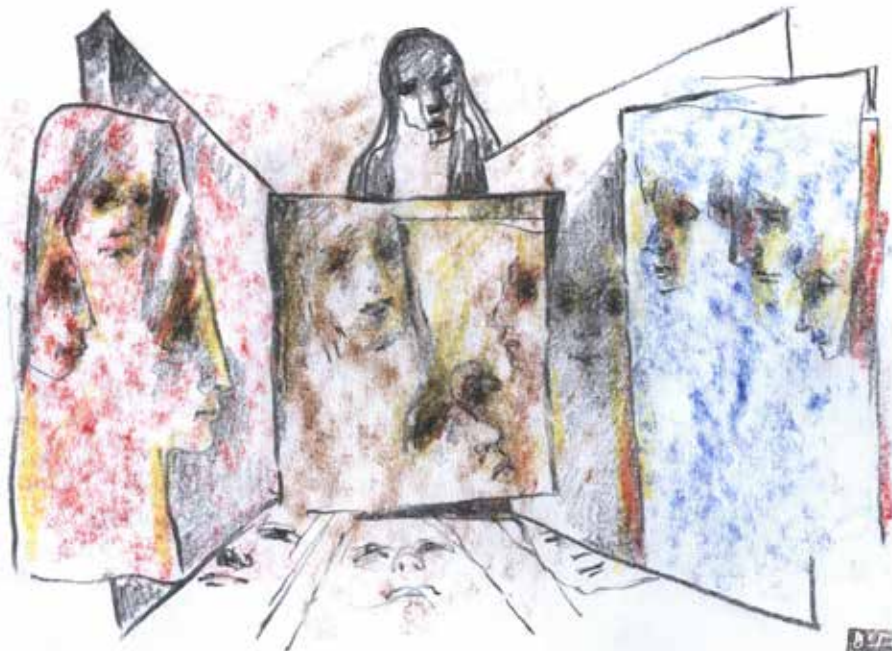
Délután a szélirányt,
a gyenge légmozgást figyeled. Még húsz perc, így
saccolod, és a kósza kumulusz elfedi a Napot. A kerti
széken számolgotod, ez annyi, mint lassított légzéssel
kilencven mellkasemelkedés. Kinyújtod a karod,
tenyereddel takarod a látómeződön nyíló felhőt,
csak néhol türemkednek ki szürke szirmai. Habár
a napkorong háromszor elfér tenyeredben, nem tudod,
mihez kezdj vele. Elfordulsz, hátha.

Egykedvűen
nézed, hogyan tépi cafatokra a kertben felejtett
kartondobozt. Kölyök még. A fejét rázza, marcangol.
Van benne valami eredeti, fölszabadító, fékevesztett
lázadás. Közben Jim Morrison a teraszon üvölti, hogy
törd át a felszínt, nézz szét a másik oldalán. Mint egy filmes
klipbetét. Fénybe burkolt bábjaikból papírpillangók kelnek
ki, lebegnek szerteszét. Aztán a fenevad hallgatás,
mielőtt rád roncsolódik az esthomály.

Akkor semmi sem
számít igazán. Hat fokkal a horizont alatt kezdődhet
talán. Körülötted minden kék lesz. Prelúd egy nagyobb mű
elé, de most még a műanyag szék, a papír rostjai
és a szomját oltó eb. A másik oldalon a testek kölcsönhatása,
mágneses mezők, vonzás, taszítás. Egyszerre látni majd
mindezt, így képzeled. A pánik hagyománya, hogy te végig
egy helyben, és csak a világ, a felhők, az égítetek.

Áttekinthetetlenül sodródik minden.

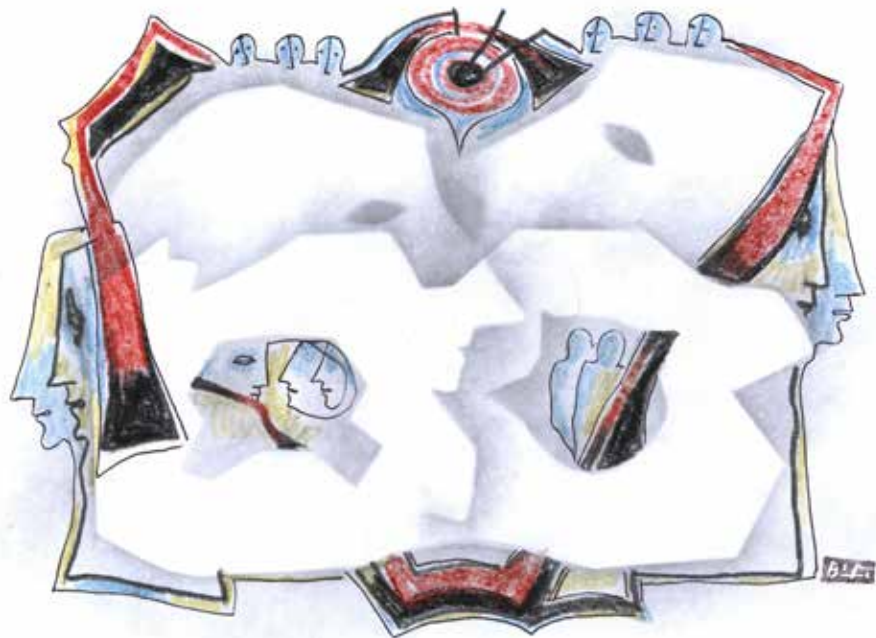
Nincs befejezés.

D. J. Fine

TAPINTATBÓL NEM

Évek óta fotózod és albumba szerkeszted
a testeden megjelent zúzódásokat. Dokumentárod
a változó színeket, hogyan bomlanak traumád
foltjai. Érkép e táj, gondolom, de te
egyszerűen biológiai vízjelnek nevezed,
hol vörösnek, hol zöldnek, egy félrement
mozdulat adatkészletének, mellyel azonosíthatod
az asztal sarkát, kilincs ívét, életlen és tompa
tárgyakat. Nem félsz felnézni az égre,
addig meredni rá, míg tapinthatóvá válnak
tévedéseid. A végtelen töréspontokból
fraktálok folytonossága nyílik: bevérző
percek szervező elve. Máskor arcodra szegezett
titkaid mögül méregeted a csend mélységét.
Mocsárszagot lélegzel be, tapintatból nem
nézel rám, ha utánozlak és fuldokolni kezdek.
Nem tudom, mikor vagyok elviselhetetlenebb:
ha hasonlítani próbálok rád,
vagy ha egyáltalán
fel sem ismerlek.

PILLANGÓHATÁSTALAN

Megvacsorázol, az est viaszáról
verődnek pillantásaid. Megszokott
mozdulatokkal béleled az ágyat,
látszólag egyértelmű minden hibád.

Bebábozódasz a steril magányba. Más-
hol lenne a csend helye, maszkot húzol
a hallgatásra. A gondolat, akár
az árnyék délben, behúzódik tested

tövébe. Ami eddig volt, burookban
folyik szét. Mondd, hogy ez nem tartósított
tévedés, a vörös és sárga káosz

a fákon. Hogy valahol egy fénygyúrte
szárnycsapás után nem jön sorsfordulás,
és voltaképpen nem történik semmi.

BR

NEM BESZÉLSZ RÓLA

*

---

* Évekig hajszárítóval mostál hátat. Persze nem volt bedugva, de még így is érezted a csigolyák közti bizsergést, honvágyat a visszavonhatatlan ismeretlenbe. Türelemmel vártál, mert úgy hallottad, egy évtized után az emberi test összes sejtje megújul, kicserélődik. Tétje lett a mélyülő csendnek: vártad, hogy ismét megszülethess, és ne legyen benned semmi közös magaddal. Mióta kidobtad a hajszárítót, csak elvétve nézel farkasszemet a konnektorral. Olyankor elképzeled a fal belsejét, a vakolat irányait, sűrűségét. Nem beszélsz róla senkinek. Bámulod a mélységet, hátha meghallod a felszín alatt rejlő feszültséget, a feltámadás anyagtalán ígérését, de nem fogad be semmilyen áramlás. Tíz év múlva talán újra megpróbálsz.

KILÁTÁS EGY ROKON ÉRTELMŰ KERTRE

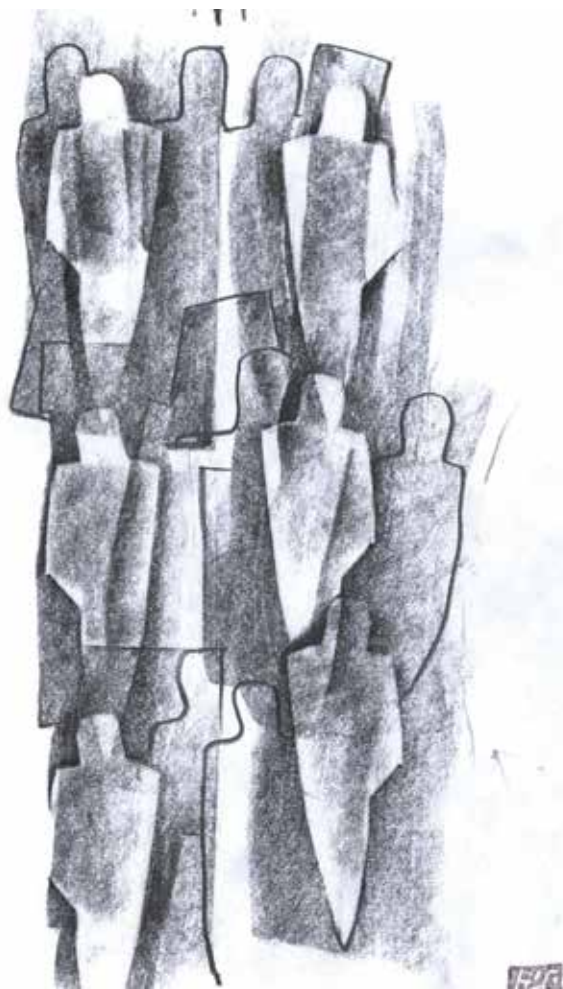
A testetlen táj tavasztól őszig zsong,
színeket növeszt minden mozdulata.

A tél statikus irányvesztés,
egy pontba sűrűsödő időszalag.
Érvényét veszíti a távolság fizikája,
felcserélődnek jól bevált érzetek.
Meggfontolt szürkeség kapaszkodik
a körvonalakba, társulásuk a közöny ritka formája.
Amit megőriz, eredet nélküli belenyugvás.

Mint bedőlt falak,
magukba zárnak az egyszerű mondatok:
- Éjjel havazni fog.
- A hajnal talajmenti pengeél.

A szemgödörben fagyott beltengerek üledéke.
Kirajzolódik a lélegzet,
egyetlen támpont és bizonyíték.

Hálát adni egy déli fekvésű ablaknak.

1976

DAL A PUSZTÍTÁS ISTENÉRŐL

a pusztítás istene kiképzett
jó vadász tűzből rak magaslest türelemből oltárt korommal tölt föl
csontok közti húshiányt nem vesz el sohasem keveset eleget

a pusztítás istene töménytelen
termelés küldi a hiány prófétáit szerteszét prédikál megóv mellette
mindent lehet csakugyan semmi más folytonos fogyasztás

a pusztítás istene végtelen
kényelem színpompás megváltás ringató képzelet cinikus cinkosság
céltalan téblábol építi sírhelyét plasztik közöny-téglából

a pusztítás istene unalmas
közbeszéd teríti szemére vasbeton köpenyét véletlen se lássa
önmagát meztelen tükörképek helyett könnyedén félrenéz

a pusztítás istene monoton
létezés gyalogos átkelőn jobbra majd balra néz állandó rohanás
felforgat néhanap köveket hajigál szájába gyorsérlelt penitenciát

a pusztítás istene öntudatlan
szokványlány álmod lát reggel kel megfőzi a kávéét vécén ül
munkában pénzt keres boltba megy feledni (feladni) hazatér

BEVETÉSRE VÁRVA

A gyarmatosított napok alatt
a fémfölte lőporabúzus.
És az anektált álmok szövetsége,
az ütközetben eltűnt mozdulatlanság,
a taktikai tremor.
Az évszakok rangjelzése a fákon.
És a tájidegen menhirek,
ahogy gombamód, mintha gyepszőnyeg-
bombázás után.
És a vigyázzban álló magány,
amint saját árnyékának dől.
A gázálarcon átszökő mondatok,
mint potenciális fenyegetés.
És a kibiztosított gesztusok,
a fedezékbe húzódó képzetek.
A tűzzel festett képek színtelensége,
a mesekönyvből terjeszkedő tündérblabla,
a propagált megelőző csapás.
És a pánik alakulatai,
a kényszerűen gyakorlatozó szívverés,
a likvidált pillantások.
A szorongás, akár mellkasra csavart szögesdrót.
És a menekülési útirány a belső-
segélycsomag felé.
A kifacsart hitek maródisága.
A járulékos veszteség, hogy besült.
És a hatástalanított csend
hiábalósága.

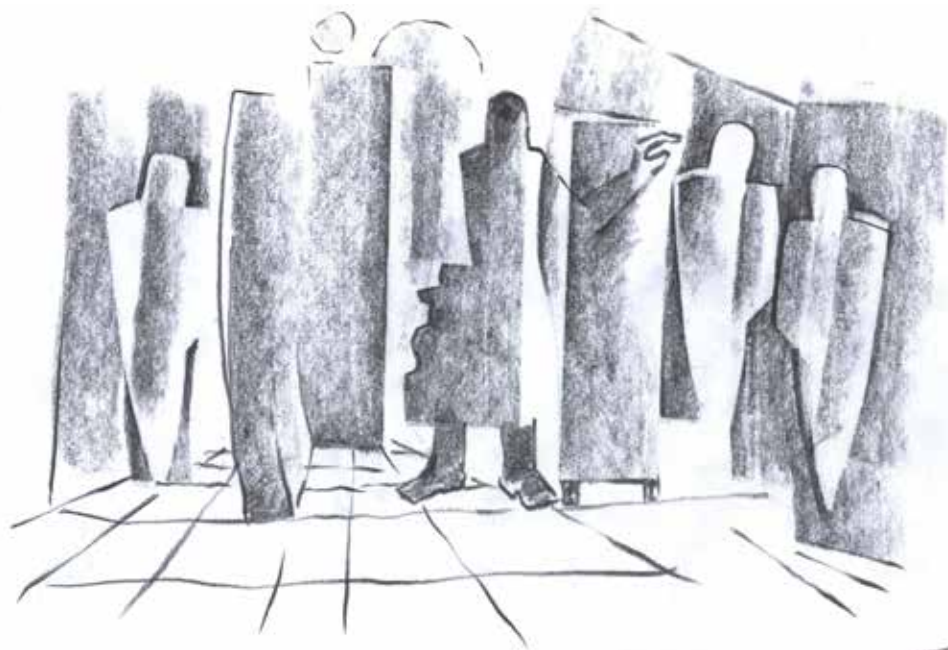

KINCUGI

megérkeztél ott vagy ahol
(nincs időd másképp csinálni)
emlékekre hullott a ház az udvar újabb évszakot
pislog fel barázdált arcod akár a tavasz szántóföld-
mintázata annyi életet fogad be hogy ha majd
arra sétál az isten elismerően biccent

ott temettek kutyát
homokozóban játékkatonát
ott napoztál hullámpalán
kút szájánál hűsölve
betongyűrűit számoltad
és nyakadba állt a fájdalom
amikor megcsúsztál ugrás
közben azon a vasárnapon
ott építetted bunkered
mezítláb aranyló tarlón
a gömbölyded alkonyfényben
mint jégkockák kóláspohárban
zsugorodott minden vágyad

most már nemcsak átvészeled meglovagolod a telet
segged alatt nejlon nyereg lecsúszol a mély homályba
(nincs időd másképp csinálni)
félelmeiddel törlöd szétszabdalt arcodat és magára hagyod
az egynemű holnapot jól vagyok gondolod
így ahogy

152

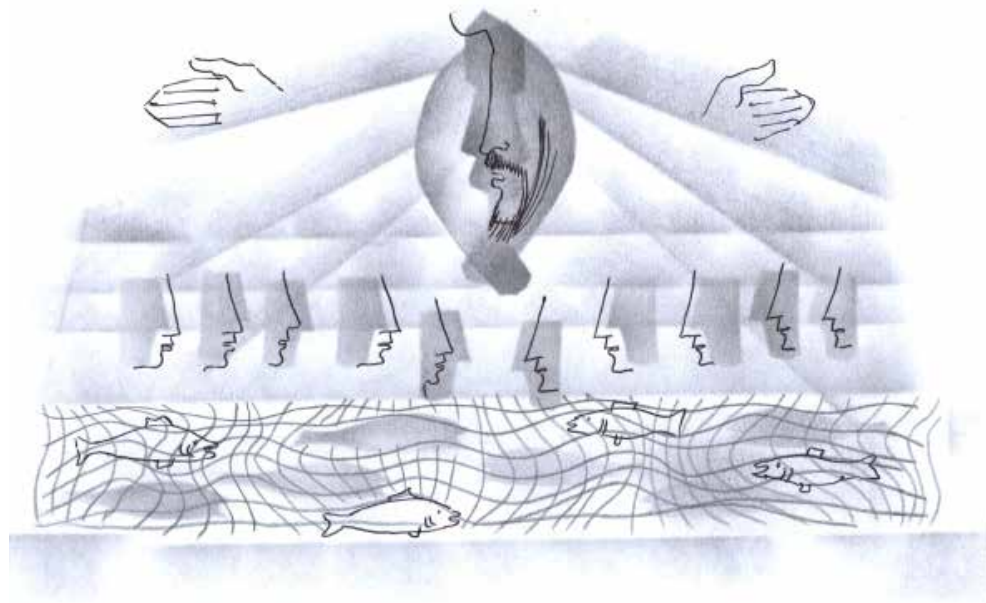
A TELJESSÉG IGÉNYE

Nem a testet, hanem az időt véded
az ajtókeretbe. A rovátkákból
majd kiolvasod, mikor kell felnőned
a feladathoz, hogy kitárd ajtaját,

és beköltözz a változásba. Akár
a magzatvíz, úgy folynak el napjaid,
mégis késnek az újjászületések.
A mennyezetre szivárgó enyészet

szárnyat növeszt ágyad fölé, bámulod
sárguló tollait. Már nem emlékszel,
miért érkeztél. Talán, hogy otthonra
találj, mikor szemedből kristálycsöndek

ömlenek? A test árulása helyett
az időre karcodolod fel vízjeled.

A CETHAL, A FEKETE LYUK ÉS A KOZMIKUS KÉTSÉG

A cethalokról olvastál, ahogyan évszokról évszakra
vándorolnak a táplálkozás-szaporodás tengelyén,
évmilliók óta keringve az óceánok áramlataiban.

Aztán sokáig bámultad az illusztrációt, melyen egy fekete lyuk
magához ránt és elfogyaszt egy csillagot.

Majd Jónásra gondoltál, ahogyan hiába menekült a megbízás elől,
nem engedte szökni a gravitációs mező. A vihar

elcsöndesült, és a mérhetetlen mélységben
találta magát. Vajon a cethal gyomrában is hallhatta
az éneket, mint belső hangot a végtelen sötétben?

És három nap tényleg elég a határtalan kegyelem
megértéséhez? Ahol a mennyiség fogalma lényegét veszíti,
a menekvés sikerülhet-e?

Talán csak az isteni fény szabadulhat onnan,
gondoltad, abba kapaszkodva kell partra
evickélned belső tömegvonzásod elől.

(Ha tudsz is bármit a világról, nem fontos.

A cethal nem is hal.

A fekete lyuk nem is lyuk.

A mélység megnevezhetetlen.

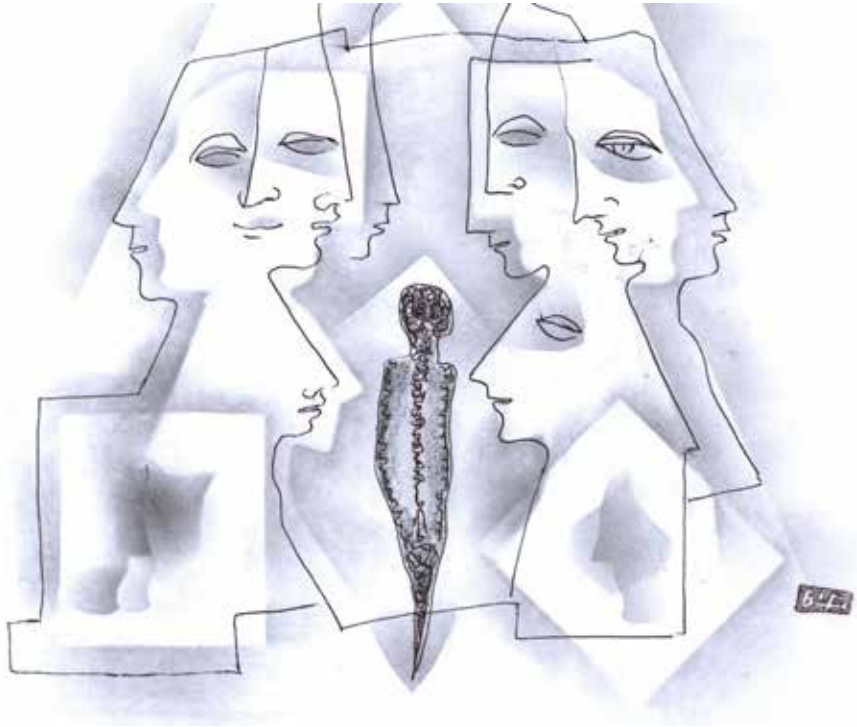
De nincs helye kétségnek.)

SZIRMAI NYÍLNAK

Eleinte úgy lázadtál, hogy pénisz-
alakú tankokat firkáltál a tankönyvbe.
Mindenkire lőttek: tudósra, költőre,
államférira, zeneszerzőre. Később falra
fújtál festéket, kedvenced az alvó
ördög volt – minden tiltás ellenére.
Bőröd alatt a tinta: testéked,
és Korminak keresztelted a befogadott,
tejfehér kölyökmacskát. Aztán észrevetted,
hogy mindig olyan megyében éltél,
ami a Dunához simul, és azzal magyaráztad
zaklatottságodat, a folyton-folyvást
fojtogató epizódokat, hogy ennek dacára
sem tanultál meg úszni, sőt, lebegni sem
rendesen. Mostanában zuhanó rozmárok képe
kísért, a sziklának csapódó hústömeg,
mikor a távoli vízparton hullabűzben
ázik a csend, és messzire nyúlik
a hallgatás. S vajon mikor kezdtéél
a gepárd helyett az antilopnak drukkolni?
Picsába a természetfilmmel, gondolod,
és a nyugalom megzavarására alkalmas hiába-
valósággal is! Növényeket locsolsz inkább
elszántan az előkertben, figyeled, ahogy
estére színeket növesztenek. Kimondásra
váró szavakat zárójelez, ismeretlen
állatok csontjából főzöl levest, kavargatod, ízleled,
és ahogy dúdolod, felejtet is a dallamot:
*most van a perc, nincs helye másnak,
szirmai nyílnak a halálvirágnak.*

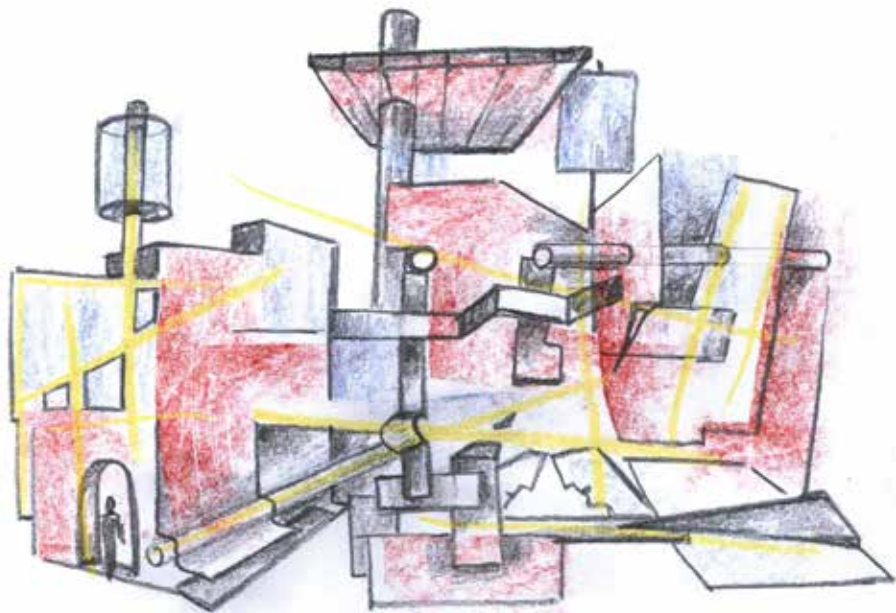

A KÖLTŐ HALÁLA

a magány elasztikus szövet
felveszi a lélek formáját
a lélek formáját felveszi
ahogy simul és nyúlik
és tágul mint az univerzum
mikor galaxisok távolodnak
a belső űr hangtalan
hull bele a hajnalba
amit kilyuggat majd néhány
átvirrasztott gondolat
és óvatos viszonzó

a cigaretták csonkig égnek
izzik bennük a kereszt-
szövésekes álom
hamu és névmás és fél-
vállról indítható táj-
képek akár skandináv
vidék felett a sarki fény
türkizkéken füstölgő spirálja
(mint aki a színek közé esett)
túlélni a februárt
a február a költő halála

B.C.

SZILÁRD PONT HELYETT

*A világegyetem olyan,
akár egy hordó. Ki kell
tölteni az idődet,
hogy megmérhesd az űr
tartalmát.*

A kölcsönkapott teremtést
a formák kódolatlanágába rejtetted.

A káosz hozzávetőleges
irányokat szabott a kuszálódásnak,
leváltak egymásról a tagolatlan árnyak,
míg hallgattad ígéreteiket.

Épültek csatornák, talajban a hajszálerezet,
épültek hegyek, fák törzsén enyves vakolat,
épültek lombok, őszig tartott a tetőszerkezet,
majd ámulva omlottak megsárgult cserepek,
épült a fény, árnyékot hántott a testről a Nap,
épült a falkazaj, és felkavart porlepelt zsigereket,
épültek meglazult hangokból zártatos ígék,
épültek falak, zakatolt bennük az elektromosság,
épültek házak, kerítéslécre feszített sorsok,
és épült kávéskanál, nádcukor, járdaszegély,
wifi-jelszó, habverő, belső, didergés,
otthon, talanság, szem, száj, ingerek.

Akkor kinőtt a földből egy agyagos mozdulat,
félreérthetetlenül intett feléd:

- Miután leuraltál minden szegletet,
rádöbbsz a dolgok esetlegességére.
Korlátaidat magadból építed.
Legyen neked könnyű az ég,
vagy bármilyen térelem.

És arcodon rezzenéstelen
épült a változás.

JÖVENDŐLÉS

IOKASZTÉ ÁLMA

Csomókban lóg benned a felismerés vágya,
bogozzák kusza szárait. Minél jobban, annál
kevésbé. Mégis. A kétségtelen bizonyosság haszna-
vehető. Lekötelez, hogy feloldozzon. Bár előtte

még kicsúszik alólad pár kényelmes körülmény.

Pillanatnyi szabadesés, anoxia, remegés.

Felhőbe harapsz, égi habarcsba. Torkodba
köt a kárhozat kényszerű jellege. A tátongó

önvád roppant súlyától elfoszlik körötted

a tér. Szégyened, akár komótos inga.

Testmeleg metronómja szakadatlan. Lengedez.

Magadba öleled a tagolatlan semmit.

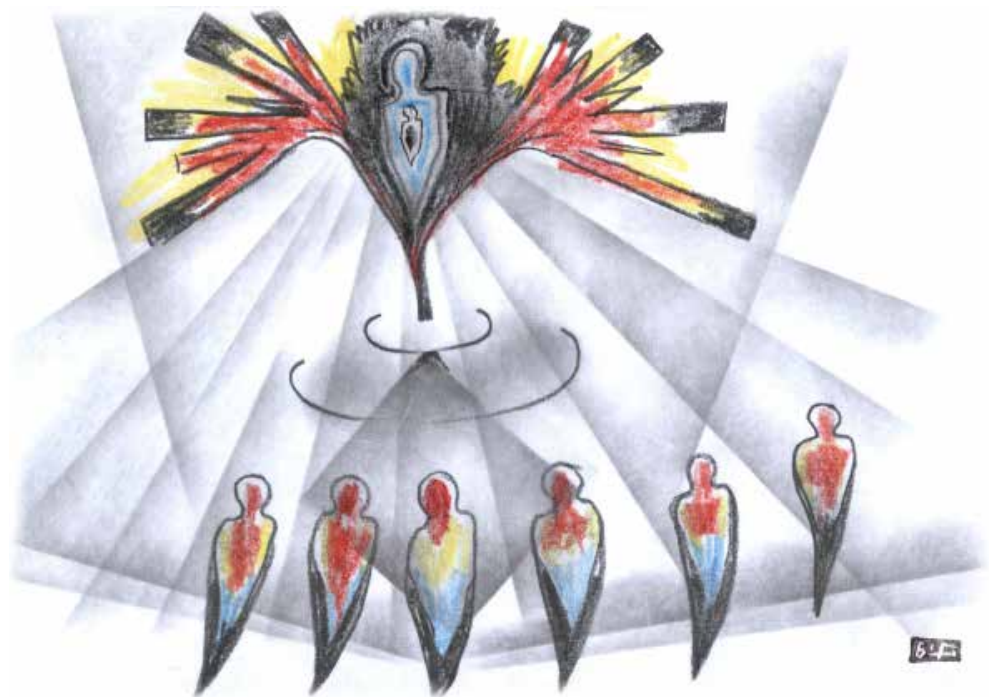

LÓT FELESÉGÉNEK ÁLMA

Nincs itt semmi látnivaló. Te mégis. Egyre merevebb lesz, tömörödik a tér. Embertelen a hallgatás. Szétömlik arcodon a formátlan beismerés, vonásaid világítanak. Tekinteted

egy helyben lebeg. Még ezer év. Vagy valahány. Nyakszirteden penészlik a mozdulatlanság bája. Magányodat az eső bokáig oldja, hegyikecskék érkeznek látogatóba. Hagyod. Kontúrod karcsul,

vértelen sebeket ejt testeden az évszakok kémiaja, kicsapódik ajkadra a kristályos sóhajtás. Mint középkori szent, tündökölsz, s a válladon gubbasztó madarakkal csevegsz.

IKAROSZ ÁLMA

Partra vetett gondolatok vonaglanak homokban,
vagy jól ismert panelek honolnak benned -
mindegy. Fényleheletnyi érkezésed átszövi
a levegőt. Arcodra ül a változás vissza-

fordíthatatlan ráncreakciója, majd a szavak,
a nyál, a perisztaltikus mozgás. Rugózik benned
az élet sava. Kint a közömbös viasz, a vétlen
oldódás, ahonnan beszűrődik s rád vetül

a megismételhetetlen eszmélet. Ismerned
kellene a zuhanást, és a huzatos pontokat,
amiket összeköt. Hogyan lettél magasságból
mélység, valaki maradandó sérülése?

LÁZÁR FELTÁMASZTÁSA

LÁZÁR ÁLMA

Ilyen a világ, és már nem tudod komolyan venni.

Látsz esőcseppet tócsából kihasadni, visszahullani az égbe. Folyót, ahogy a tengerből völgyhajlaton át patakokká bomlik szét,

felkúszik a hegyoldalba, és forrásként megbújik a sziklahasadékban. Megérted végre a talajvíz türelmes áramlását, mint hajszálerekben a zajló vért. Nem félsz egygé válni a semmire sem

emlékeztető némasággal. Itt csend a lelke mindennek.

Úgymond. Majd az ismerős megszólalás. Fénye, akár felsőbb hatalom, lomhán áttűnik a dolgokon.

Megriadsz. Felkelsz. Nem félsz. Jársz.

2008

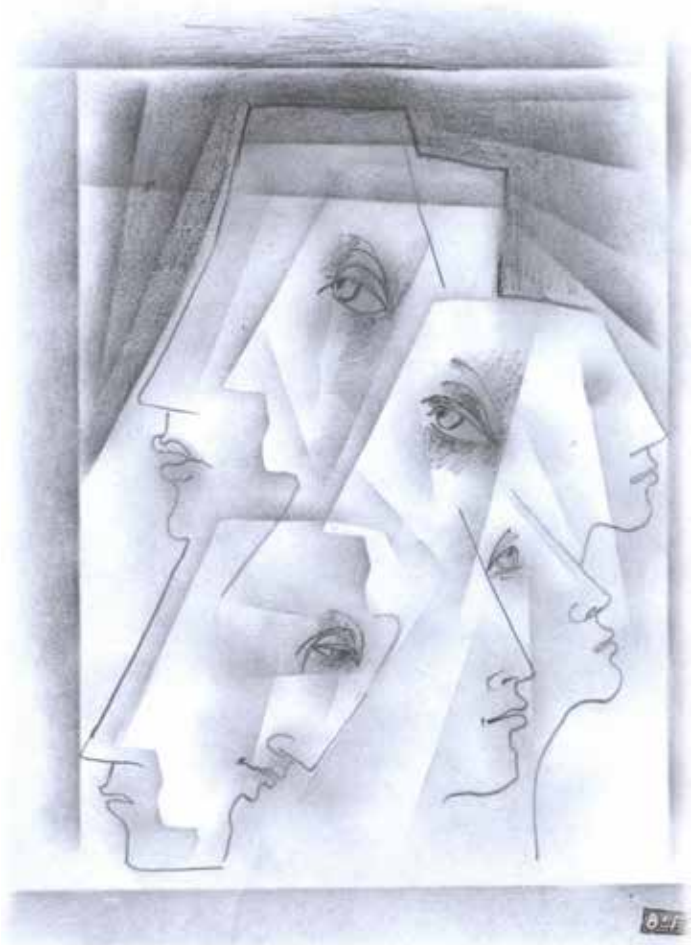
HUNYADI LÁSZLÓ ÁLMA

Csomósodik a levegő, feltölti a falak iránytalan
hallgatása. A várakozás elemeire bomlik. Beszív,
kifúj, egyre hevesebben. Tarkód fókuszpont,
ahol a penge hűvös csendje találkozik a te-

hetetlenséggel. Felszikkázik az ellenfény.
Tócsába gyűlik alattad a medréből háromszor
kimozdított lét. Orrod hegyén veritékcsepp.
Himbálózik, remeg. Könnyűnek tűnik, akár a szám-

űzött kegyelem. Az öntudatlan suhanás talán sosem
ér véget. Aztán mégis. Beléd hasít véglegessége,
és mire felismernéd, már késő. Leválik rólad,
mint i-ről a pont. Arcodba szökik az üresség.

OPHELIA ÁLMA

Messzire kerülsz a zavaros felszíntől.
Megfontolt vagy. Nem kapkodsz. Levegő
után. A kiszorított víz súlya merő teher.
Merülés közben nemcsak a fény, a hang is

tompábbnak hat. Mintha búra alatt. És velük
fakul minden más. Hullámverés, harangzúgás,
szitokszavak, meddő imák. Új közege nem tűr más-
salhangzót. Mondatok helyett iszapos hümmögés

ülepszik beléd. Nézed az idő pikkelyes bőrét,
eleven teste fékezhetetlen. Percek siklanak, órák
talán. Majd a kerek csend, minden szögletes ellen-
tété. És a lebegés. A hínárzöld feloldozás.

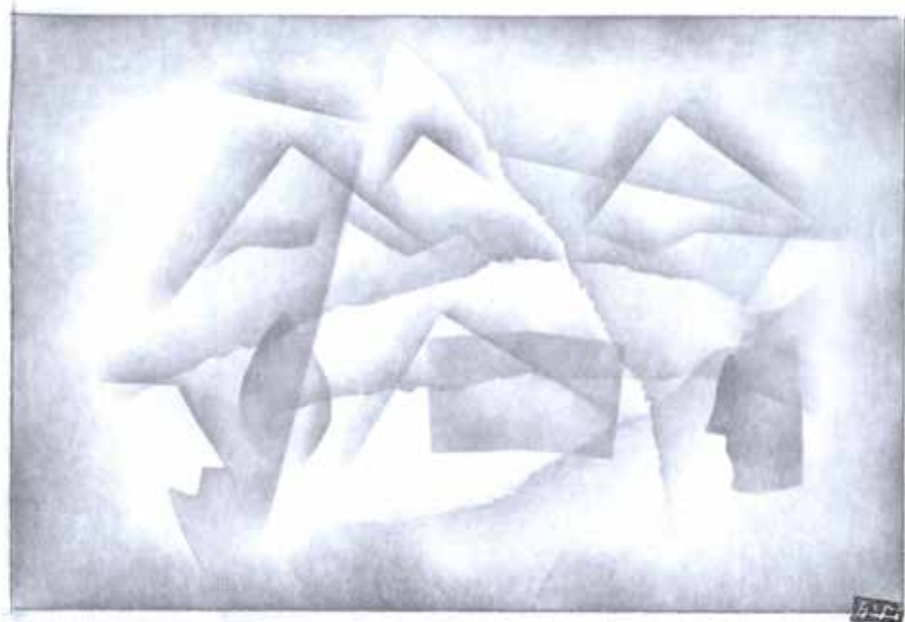
100

ILUSKA ÁLMA

Magával ragad a fénypettyezte part. Akár hajthatatlan horgonylánc, megtart a mostoha muszáj. Belefeledkezel a nádas egyensúlyába. Jogodban áll jajgatni, kétség-

telen. Noha a sodródást alig ismered, hiányzik az örvény ígérete. És a nyakszirtre csorgatott szótagok. Sóban áztatod sebeid, lüktet bennük a honvág. Horizontra aggatott

képzetek útjelzését követed. Hogy Isten lehelete esőillatú is lehet. Például. És fellágyul az égtükör, nyakadba ömlik a másvilág. Ébredés egy rokon értelmű helyen.

WALLACE HARTLEY ÁLMA

Másról álmodik a hegedű, a jéghegy és az acél-
burkolat is. Te épp az üdvösség lépcsőjéről. Mindez
mégis konzonáns. Hallgatod a habzó polifóniát.
A buborékok kerek hangjegyek, felszínre hordják

a merülés légies dallamát. Lajtorjád fenéig érő
kottavonalazás. Decrescendo léptek. Visznek. Kér-
leletlen. Közelebb, közelebb hozzá. Érzékesed könnyű,
akár a planktonok áramlása. Amíg Isten mélyalt-

atásban, bálnák himnuszán merengsz. Magányod lerakódik
a félkész ürességben, rásimulsz a megváltás homorú
torzójára. Keményített ingeden felcsendül a gomb-
viselés. Fenséges zárótétel a biogén húrokon.

1976

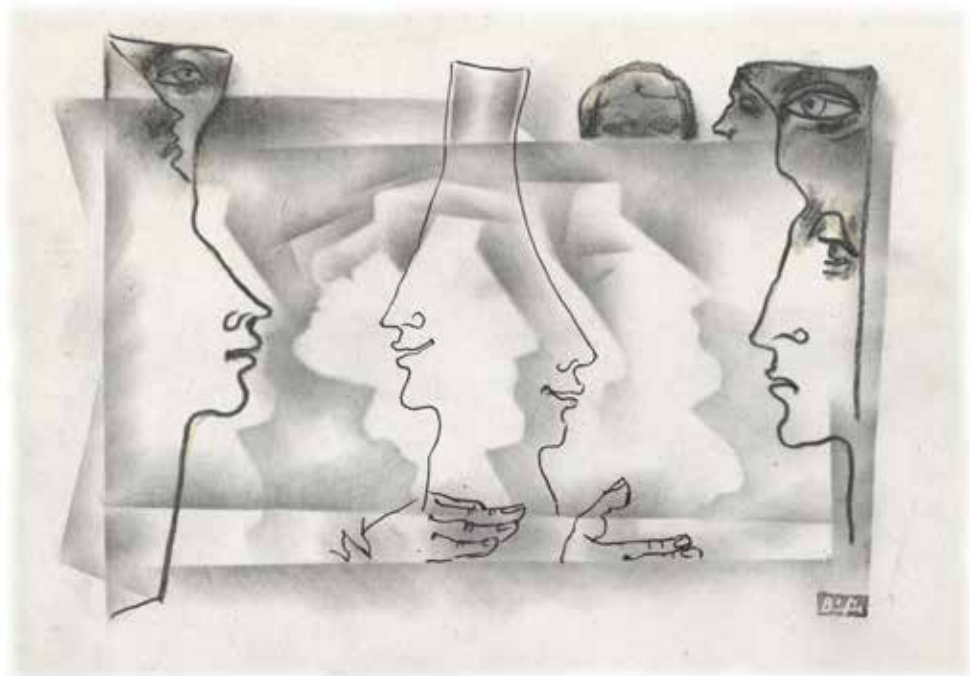
ISMERETLEN JAPÁN FÉRFI ÁLMA

Elmagyarázod a reggelt, a feltétel nélküli megadást. A fosztóképzős fény felemészt. Csontig hatol a beton, velődig a villanás. Bőröd alatt felsejlik a virradat újra-

szervező elve. A formák leválnak a térről, bevésődés az anyagba, akár egy antropomorf tájseb. Kiterjedésed a nemlét viszkető vízjele, falbérletbe száműzött, statikus félhomály.

Folyó nélküli meder lettél, önmagad amputált árnyéka. A kövezethez szegezett emlékezet éjjelre testet növeszt. Elképzeled saját, fényszabta arcodat. Valaminek a lemoshatatlan helyét.

JASON TODD ÁLMA

Anyád az ígéret hölgye. Úgy mint valaha valami,
esetleg semmi. Ki kell derítsd. Csak azért is.
Vakmerőséged végzetes. Ördögöt festeni az arcra,
toxikus vigyort. Lidércfényt keltetni szemében,

zöldre mázolt káoszt. Érte megteszed. Sejtjeid
falát repeszti a megismerés kényszere. A feszítő-
vasakarat. Akárha csontok reccsenése. És foszlik
a perc, légnymástól a mennyezet. Hézagok

a hazatérés hangzavarában. A teret folyékony,
tápláló csend tölti ki. Mintha magzatvízben lebegnél.
Majd lábára ömlik hallgatásod, egy elvetélt gondolat.
Hogy az igazság hasznos hiánycikk. Végző soron.

PETŐFI²

nka

ISBN: 978-615-82103-0-0

Kiadja a Tatabányai Múzeum.
Megjelent Tatabányán 2022-ben.

Felelős kiadó: Pál Gabriella

Borítókép: Bánfi József

Borítóterv: Szilágyi Kevin

Nyomdai előkészítés és tördelés: Taizs Gergő

Nyomdai munkák: Coach Connect Kft.

PETŐFI®

1823 Ft

| www.tbmuzeum.hu